

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/152/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1715205892
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1715205892.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobcu: TELERVIS PLUS a.s., so sídlom Staré Grunty 7, Bratislava, IČO: 35 717 769, zast. JUDr. Alanom Strelákom, advokátom so sídlom Na vŕšku 12, Bratislava, proti žalovanej: I. J. R., H. W. XX, H., o zaplatenie 1.201,20 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 23. januára 2018, č. k. 8C/416/2015 - 87, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.
Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 23. januára 2018, č. k. 8C/416/2015 - 87 súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 783,20 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 783,20 eur od 18.08.2013 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu žalobcu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania priznal v rozsahu 13,28%. Skutkové zistenia nadobudnuté vykonaným dokazovaním po právnej stránke posúdil podľa § 52 ods. 1, 3, 4, § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 497, § 499 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), § 2 písm. b), § 2 písm. d), § 9 ods. 2 písm. f), i), j), § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Vykonaným dokazovaním mal preukázať, že žalobca uzatvoril so žalovanou zmluvu, ktorá spĺňa všetky znaky zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 2 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch, keď žalobca ako veriteľ poskytol žalovanej ako spotrebiteľovi spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti a zároveň žalovaná nekonala v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania. Uviedol, že predmetná zmluva je zároveň zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 52 ods. 1, 3 a 4 Občianskeho zákonníka (hoci zmluva o úvere ako taká je upravená v Obchodnom zákonníku), ktorá má podobu štandardnej formulárovej zmluvy typickej tým, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch opakovane a spotrebiteľ vzhľadom na formulárovú predtlač jej obsah nemôže žiadnym podstatným spôsobom ovplyvniť. Tiež poukázal na to, že obchodné podmienky sú priamo prílohou tejto zmluvy (dokonca sú na druhej strane zmluvy), pričom formulárový charakter zmluvy a skutočnosť, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch opakovane preukazuje aj samotné číselné označenie zmluvy (120123411), ako aj charakter jednotlivých zmluvných formulácií obsiahnutých v zmluve a v obchodných podmienkach. Ďalej poukázal najmä na to, že rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 27C/249/2014 zo dňa 19.03.2015, bola v skutkovo takmer totožnej právnej veci rovnakého žalobcu vyhlásená za neprijateľnú zmluvná podmienka uvedená v bode I. zmluvy, podľa ktorej "je úver poskytnutý za celkový úrok vo výške 20 % z istiny pri úvere poskytnutom na 13 mesiacov a vo výške 14% z istiny pri úvere poskytnutom na 7 mesiacov. Za poskytnutie úveru si veriteľ účtuje odmenu vo výške 18 % z istiny

pri úvere poskytnutom na 13 mesiacov a vo výške 5 % z istiny pri úvere poskytnutom na 7 mesiacov (ďalej úrok a odmena spoločne označovaná ako "odplata")."; a že rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 11C/496/2014 zo dňa 23.03.2015 bola vyhlásená za neprijateľnú zmluvná podmienka uvedená v bode 3. obchodných podmienok, podľa ktorej "Zmluvné strany sa dohodli, že pokiaľ dlžník/spoludlžník nesplní svoj záväzok podľa článku II. zmluvy o úvere, je veriteľ oprávnený požadovať od dlžníka/spoludlžníka zároveň zmluvnú pokutu za omeškanie vo výške 3,3 % z istiny pri úvere poskytnutom na 13 mesiacov a vo výške 3,1% z istiny pri úvere poskytnutom na 7 mesiacov, a to za každý aj začatý mesiac omeškania celkovej dlžnej čiastky. Zmluvné strany sa dohodli, že veriteľ je oprávnený účtovať dlžníkovi/spoludlžníkovi náhradu účelne vynaložených nákladov za úkony spojené s vymáhaním dlžnej sumy pred začatím súdneho alebo rozhodcovského konania vo výške 20 % z poskytnutej istiny, najmenej však 67,- eur, ktorá nepodlieha vyúčtovaniu." Konštatoval, že v zmysle § 53a Občianskeho zákonníka je žalobca povinný zdržať sa používania takejto podmienky, resp. podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Mal za to, že žalobca v posudzovanom prípade nepostupoval v súlade s uvedeným zákonným ustanovením, keď si naďalej uplatňoval plnenie z totožnej zmluvnej podmienky, ktorá už bola v priebehu konania vyhlásená za neprijateľnú, čím nerešpektoval uvedený zákonný príkaz a konal protiprávne, pričom priznanie plnenia z takejto zmluvnej podmienky by bolo v priamom rozpore so zákonom. Konštatoval, že ak by priznal plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky, išlo by o tolerovanie pokračujúceho protiprávneho stavu z jeho strany a popieranie vysokého záujmu EÚ a práva EÚ na ochrane práv spotrebiteľa. Uviedol, že je ako orgán členského štátu EÚ pri poskytovaní ochrany pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami povinný ex offio skúmať, či voči spotrebiteľovi nie je uplatňované plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky, a to aj z takej, ktorú súd už skôr judikoval. Konštatoval, že plnenie z takejto podmienky navyše vždy zakladá bezdôvodné obohatenie. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co 91/2011 zo dňa 24.04.2012. Vzhľadom na uvedené nemohol žalobcovi priznať žalovaný nárok v časti odplaty v sume 418 eur a v časti zmluvnej pokuty v sume 181,50 eur, keďže žalobca si tieto nároky uplatnil zo zmluvnej podmienky, ktorá už bola inými súdmi vyhlásená za neprijateľnú - v tejto časti (a v časti uplatnených úrokov z omeškania) preto žalobu zamietol. Poukázal taktiež na to, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať (okrem všeobecných náležitostí) aj osobitné náležitosti ustanovené v § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Uviedol, že po preskúmaní uzatvorenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere však zistil, že tomu tak nie je. Konštatoval, že v zmluve je uvedené (čl. I.), že úver je poskytnutý za celkový úrok vo výške 20 % z istiny a že za poskytnutie úveru si žalobca účtuje odmenu vo výške 18 % z istiny (ďalej úrok a odmena spoločne označované ako "odplata"). Ďalej konštatoval, že je v zmluve uvedené (čl. II.), že odplata je vo výške 418 eur. V tejto súvislosti poukázal na to, že pojem odmena/odplata za poskytnutie úveru a úrok nie sú totožné pojmy, nakoľko majú rozdielny význam, zákonný podklad a plnia rozdielne funkcie. Uviedol, že zatiaľ čo odplata za poskytnutie úveru má svoj zákonný podklad v ustanovení § 499 Obchodného zákonníka a rozumie sa ňou poplatok za rezervovanie peňažných zdrojov určený v percentách p.a. (ročne) z nečerpanej sumy príslušného limitu, úrok predstavuje cenu (výnos) za poskytnutie úverovej sumy a svoj zákonný podklad má v ustanovení § 502 Obch. zák.. Konštatoval, že navyše odplata na rozdiel od úrokov má jednorazový charakter a nie je viazaná na reálne poskytnutie úveru. Uviedol, že žalobca však použil tento pojem na označenie inštitútu, ktorý tomuto vymedzeniu nezodpovedá a naopak je dôvodné sa domnievať (vzhľadom na to ako žalobca tento pojem použil v zmluve), že označuje časť úroku ako ceny za poskytnutie úverovej istiny - v takom prípade však úrok nie je v zmluve jasne, určito a zrozumiteľne vyjadrený, čo spôsobuje, že zmluva je v tejto časti neplatná podľa § 37 Občianskeho zákonníka, a teda nespĺňa náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. i) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Mal za to, že tým zároveň nie je možné zistiť, aká časť splátky sa započítava na istinu, úroky a iné poplatky, čím zmluva nespĺňa ani náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Konštatoval, že v zmluve nie je uvedená ani doba trvania zmluvy (s uvedením konkrétneho dátumu), čím nie je splnená náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Navyše poukázal na to, že v zmluve je uvedená priemerná RPMN ku dňu podpisu zmluvy pri splatnosti úveru na 13 mesiacov vo výške 46,35 %, avšak na druhej strane zmluvy pod označením "Obchodné podmienky", je uvedená RPMN pri splatnosti úveru na 7 mesiacov vo výške 66,19 % - uviedol, že takéto konanie žalobcu, keď uvedie skutočnú výšku RPMN vzťahujúcu sa na poskytnutý úver v obchodných podmienkach (medzi množstvom iných menej podstatných údajov), pričom priemernú výšku RPMN (v nižšej sadzbe) uvedie priamo v zmluve, považuje za nekorektné a odporujúce dobrým mravom. Podľa jeho názoru zámerom takéhoto postupu je zmiasť spotrebiteľa a vyvolať u neho mylnú predstavu, že si berie úver pri nižšej sadzbe RPMN ako sa v skutočnosti vzťahuje na poskytnutý úver. Uviedol, že v oblasti spotrebiteľského práva možno takéto konanie veriteľa (okrem toho, že je v rozpore s dobrými mravmi) kvalifikovať aj ako nekalú

obchodnú praktiku, ktorá nemôže požívať právnu ochranu. Konštatoval, že keďže zmluva neobsahuje vyššie uvedené náležitosti ustanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch (§ 9 ods. 2 písm. f/, i/, j/) poskytnutý úver sa v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zároveň uviedol, že tvrdenie žalovanej, že žalobcovi uhradila platby za domáci servis v sume 450,45 eur s predmetným konaním nijak nesúvisí, nakoľko Zmluva o poskytovaní domáceho servisu bola so žalobcom uzavretá dňa 06.12.2012 samostatne, je zmluvou odlišnou od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorého sa žalobca od žalovanej domáha zaplatenia žalovanej istiny a teda je aj iným právnym titulom, ktorý s predmetným sporom nesúvisí a preto toto tvrdenie žalovanej nezohľadnil. Konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že žalobca poskytol žalovanej úver (istinu) vo výške 1.100 eur, pričom žalovaná uhradila celkom sumu 316,80 eur. Mal za to, že žalovanej tak s poukazom na vyššie uvedené vznikla povinnosť vrátiť žalobcovi iba rozdiel medzi uvedenými sumami, t.j. sumu 783,20 eur, a to spolu s úrokmi z omeškania (keďže sa dostala do omeškania s úhradou tejto sumy) v zákonnej výške o 8 percentuálnych bodov vyššej ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania (§ 517 ods. 1 prvá veta, ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia č. 87/1995 Z. z.), t.j. 8,5% ročne odo dňa nasledujúceho po zosplatnení záväzku (od 18.08.2013). O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 C.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku podala do jeho vyhovujúcej časti v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uviedla, že podľa splátkového kalendára uhradila žalobcovi 767,25 eur, pričom v uvedenej sume sú započítané aj platby za domáci servis vo výške 450,45 eur. Tvrdila, že napriek tomu, že podľa napadnutého rozsudku nie je možné sumu 450,45 eur započítať do uhradenej sumy, dáva na uváženie platnosť zmluvy o poskytovaní domáceho servisu podľa § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 9 ods. 7 zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože ide o účelovú zmluvu. Žiadala, aby odvolací súd preskúmal platnosť zmluvy o poskytovaní domáceho servisu.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej písomne nevyjadril.

4. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

5. V prejednávanej veci súd prvej inštancie venoval posúdeniu dôvodnosti žaloby, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 1.201,20 eur s príslušenstvom titulom dlžnej istiny za poskytnutý spotrebiteľský úver, náležitú pozornosť, keď vo veci vykonal všetko potrebné dokazovanie, zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade so zásadami vyplývajúcimi z § 191 C.s.p. dospel k správny skutkový záverom, a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, keď na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 52 ods. 1, 3, 4 § 53a ods. 1), Obchodného zákonníka (§ 497, § 499), ako aj zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (§ 1 ods. 2, § 2 písm. a), § 2 písm. b), § 2 písm. d), § 9 ods. 2 písm. f), i), j), § 11 ods. 1 písm. a)), ktoré aj správne vyložil a svoje dôvody vedúce k čiastočnému vyhoveniu žaloby žalobcu; z dôvodu, že žalovaná neuhradila riadne a včas žalobcovi časť istiny vo výške 783,20 eur; aj náležite v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil, pričom sa dôsledne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán a náležite posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok strán sporu súvisiacich s predmetom konania. Žalovaná vo svojom odvolaní neuviedla žiadne také relevantné námietky alebo argumenty, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu oproti tomu, ako bol ustálený súdom prvej inštancie, alebo ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. So zreteľom na uvedené odvolací súd, stotožňujúc sa s odôvodnením súdu prvej inštancie v celom rozsahu, rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

6. Odvolací súd je rovnako ako súd prvej inštancie toho názoru, že žalovanou namietaná skutočnosť, že žalobcovi uhradila platby za domáci servis v sume 450,45 eur s predmetným konaním žiadnym spôsobom nesúvisí, keďže zmluvu o poskytovaní domáceho servisu žalovaná uzavrela so žalobcom samostatne dňa 06.12.2012, pričom táto zmluva je nesporne zmluvou odlišnou od zmluvy o spotrebiteľskom úvere na základe ktorého sa žalobca domáha zaplatenia predmetnej čiastky od žalovanej, a teda zakladá iný právny titul, ktorý sa preskúmvanej veci netýka. Z uvedených dôvodov nebolo možné započítať plnenie žalovanej zo zmluvy o poskytovaní domáceho servisu na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že preskúmvanie platnosti zmluvy o poskytovaní domáceho servisu by bolo mimo rámec

predmetu konania vymedzeného žalobcom jeho žalobným návrhom. Vzhľadom na uvedené odvolací súd vyhodnotil námietku žalovanej uvedenu v odvolaní ako nedôvodnú.

7. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Podľa obsahu spisu žalobcovi žiadne trovy nevznikli, je preto v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.februára 2018 sp.zn. 7Cdo 14/2018 uverejnené pod R 72/2018 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018).

8. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).